

optaget nogen Bestemmelse om, at Kjøbenhavns Commune skulde have Afgang til at medvirke med Hensyn til Planen for Bebyggelsen; men det maa af ham være overseet, at § 5 begynder netop dermed; den bestemmer netop, at der skal gives Communen Afgang til at medvirke ved Planens Fastsættelse. — Endelig fandt den ærede Ordfører en meget væsentlig Betænkelighed ved Endringsforslaget deri, at det giver Regjeringen Bemyndigelse til at sælge for hvilken som helst Sum; men, forudsætter man, at Regjeringen vil være letfindig ved Salget, saa er dette jo ikke forebygget ved § 8, som giver Regjeringen en uindskrænket Bemyndigelse til at sælge til Communen for hvilken som helst Priis; altsaa denne Indvending kan jeg ikke see betyde Noget. — Jeg skal hermed anbefale Forslaget.

Ordføreren: Til den ærede sidste Talers Bemærkninger skal jeg kun sige et Par Ord. Naar den ærede Taler fremdeles meente, at det var nødvendigt, at der gaves en Bestemmelse i Loven om Regjeringens Ret til at expropriere de paa Fæstningsværkerne værende Møller og andre Bygninger m. V., fordi det med Hensyn til de Hovedadgange, der skulle aabnes til Byen, maaskee kunde være nødvendigt, at Overfæringen fandt Sted ved saadanne Møller, da skal jeg gøre opmærksom paa, hvorledes § 5, 2det Stykke, dog indeholder den Bestemmelse, at „Regjeringen skal være berettiget til for Statens Regning at expropriere private Grunde til de Veie og Gadeanlæg, der ere fastsatte i de af Kongen bifaldte Planer“, altsaa ogsaa disse Hovedadgange, og ligegyldigt, enten disse Grunde ere bebyggede eller ikke. Hvis den ærede Taler nu dertil vil sige, at Møllerne ligge paa Statens Grund, saa kan jeg give ham Ret deri; imidlertid troer jeg ikke, at det af den Grund vil være nødvendigt at indføre en saadan Bestemmelse. Jeg troer dog, at det er temmelig klart, at Expropriationen til disse Veie og Gadeanlæg maa omfatte ogsaa disse Møller og Bygninger, og jeg skulde tage meget feil, om ikke Regjeringen desuden netop med Hensyn til disse Møller og andre Bygninger, som ere opførte paa dens Terrain, har en saa ube-

grændset Myndighed og Raadighed til at bestemme deres Demolering, at en saadan Tillabelse ved Lov til at expropriere den er aldeles overflødig. Det kan være nødvendigt at give Kjøbenhavns Commune den, naar den kommer i Besiddelse af Terrainet, men det synes mig allerede at ligge i den Raadighed, som Staten med Nødvendighed maa have over Fæstningsterrainet, at den maa have en meget stor Frihed ligeoverfor disse Bygninger. Jeg troer altsaa, at en saadan Tillabelse er overflødig, ligesom jeg derhos har den Indvending imod Forslaget under Nr. 3, at det gaaer ud paa at give Regjeringen en Tillabelse til at expropriere disse Møller og Bygninger, ikke blot for Veie og Gader, men overhovedet, og det forekommer der mig ikke, at der er Anledning til.

Naar forøvrigt den ærede Taler meente, at jeg i de Bemærkninger, jeg tidligere fremsatte, skulde have overseet, at der i § 5 er givet Kjøbenhavns Commune Afgang til at medvirke ved Udarbejdelsen af den der omhandlede Plan, saa har jeg ingenlunde overseet dette, men derved kommer jeg her igjen tilbage til den samme Misforstaaelse fra den ærede Talers Side, som jeg tidligere gjorde opmærksom paa. Sagen er jo nemlig den, at den Plan, hvortil der i § 5 er givet Communalbestyrelsen Afgang til at medvirke, er en Plan over Bebyggelsen af Terrainet imellem Farimagsvæien og Søerne, hvorimod der i Loven, som den nu er affattet, ikke i de 7 første Paragrapher indeholdes det Allermindste om nogen Plan for Fæstningsterrainets Bebyggelse, og det er altsaa fuldstændigt rigtigt, hvad jeg sagde, at, hvis Forslagsstillernes Forslag gik igjennem, saa vilde Følgen deraf blive, at Staten vilde beholde en ubetinget Ret til at disponere over Fæstningsterrainet uden at høre Kjøbenhavns Commune. — Naar endelig den ærede Taler bemærkede, at med Hensyn til Salget har man ikke fundet nogen Betænkelighed ved at indrømme Regjeringen Ret til at sælge til Communen, uden at de særlige Betingelser forelægges den lovgivende Magt til Approbation, da er dette fuldkommen rigtigt; men fordi Thinget er af den Mening, at man kan give Regjeringen en saadan Ve-